

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
ВІДОКРЕМЛЕНИЙ СТРУКТУРНИЙ ПІДРОЗДІЛ
«РІВНЕНСЬКИЙ ЕКОНОМІКО-ТЕХНОЛОГІЧНИЙ ФАХОВИЙ
КОЛЕДЖ
НАЦІОНАЛЬНОГО УНІВЕРСИТЕТУ ВОДНОГО ГОСПОДАРСТВА
ТА ПРИРОДОКОРИСТУВАННЯ»

ЗАТВЕРДЖУЮ

Голова приймальної комісії

ВСП «РІВНЕНСЬКИЙ ЕКОНОМІКО-ТЕХНОЛОГІЧНИЙ ФАХОВИЙ КОЛЕДЖ НУВГП»

Віктор ДЕМ'ЯНЮК

17 травня 2022 р.

ПРОГРАМА ІНДИВІДУАЛЬНОЇ УСНОЇ СПІВБЕСІДИ
для вступників з базовою загальною середньою освітою
із загальноосвітнього предмету «Українська мова» до
ВСП «Рівненський економіко-технологічний фаховий коледж
Національного університету водного господарства та
природокористування»

Рівне 2022

Розглянуто та схвалено на засіданні комісії

для проведення співбесід

Протокол № 1 від «16» травня 2022р

Голова комісії _____ Максим МЕЛЬНИК

Розглянуто та схвалено на засіданні
комісії для проведення співбесід

Протокол № 1 від «16» травня 2022 року

Голова комісії *Мельник* Максим МЕЛЬНИК

ЗАТВЕРДЖЕНО

НА УВАЖЕННЯ ГОЛОВИ КОМІСІЇ

ПРО ВПЕЧАТОВАННЯ ТА ПОВІДОМЛЕННЯ

ПРО ПРОВЕДЕННЯ СПІВБЕСІД

2022, 04/16

ПОЯСНЮВАЛЬНА ЗАПИСКА

Досконале знання української мови як державної, високий рівень культури усного й писемного мовлення є свідченням високого особистісного розвитку молодого громадянина України, майбутнього молодшого спеціаліста.

Вивчення української мови в закладах освіти, що здійснюють підготовку фахових молодших бакалаврів на основі базової загальної середньої освіти, спрямоване на підвищення рівня грамотності студентів, удосконалення їхньої культури мовлення в цілому, формування мовних і мовленнєвих компетентностей, становлення активної громадянської позиції, розвиток пізнавальних і творчих здібностей, кращих людських якостей, стимулювання ініціативності, здатності аналізувати свої дії, приймати самостійні рішення. Мова належить до найважливіших ознак людини. Вона є засобом і матеріалом формування й становлення особистості людини, її інтелекту, волі, почуттів та формою буття. Мова – це безперервний процес пізнання світу, його освоєння людиною. Мова є засобом спілкування між людьми, передавання власного досвіду іншим і збагачення досвідом інших.

Українська мова є державною мовою України. Це передбачає її пріоритетне використання в усіх сферах суспільного життя.

Оволодіння українською мовою сприяє залученню до надбань культури українського народу, виробляє почуття впевненості у власних силах, допомагає свідомо мотивувати вибір майбутньої професії. Досконале володіння державною мовою – важлива умова формування особистості майбутнього молодшого спеціаліста, становлення його високодуховного, національно зорієнтованого світогляду як запоруки професійної кар'єри, передумови формування фахової компетенції. Найважливішим завданням освіти в Україні на сучасному етапі є прилучення молоді до національної культури на основі рідної мови. Програму вступного випробування з української мови складено для осіб,

які вступають на основі базової загальної середньої освіти для здобуття освітньо-кваліфікаційного рівня молодшого спеціаліста на підставі чинної програми з української мови укладена відповідно до Державного стандарту базової і повної загальної середньої освіти (Постанова Кабінету Міністрів України від 23.11.2011 р. № 1392), концепції «Нова українська школа», освітньої програми з української мови для 10-11 класів загальноосвітніх навчальних закладів рівня стандарту (2017, керівник авторського колективу Голуб Н.Б.).

I. ЗАГАЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ

Вступне випробування з української мови проводиться у формі індивідуальної усної співбесіди, мета якої – оцінювання рівня навчальних досягнень осіб, які вступають до ВСП «Рівненський економіко-технологічний фаховий коледж Національного університету водного господарства та природокористування».

Програму вступного випробування з української мови розроблено з урахуванням чинної програми з української мови для 5–11 класів. (Витяг з протоколу № 3 до наказу Міністерства освіти і науки України від 18.06.2013р.), програм з української мови для 5–11 класів (лист Інституту інноваційних технологій і змісту освіти Міністерства освіти і науки України від 10.07.2013р., № 14.1/10-2425).

Вступники повинні знати:

- основні правила вживання звуків у різних позиціях слів, чергування голосних і приголосних звуків, зміни в групах приголосних;
- правила вживання великої літери, м'якого знака і апострофа;
- написання частин мови, складних слів;
- правила утворення і написання граматичних форм різних частин мови;
- види речень, способи ускладнення речень, типи зв'язків у реченнях, вживання сполучників і розділових знаків у різних видах речень тощо.

Вступники повинні вміти:

- грамотно писати слова з різними орфограмами, зіставляти звучання і написання слів, передавати на письмі звуки і звукосполучення, записувати складні, складноскорочені слова і аббревіатури, власні назви, переносити слова;
- правильно вживати відмінкові закінчення, а також закінчення різних форм дієслова, грамотно писати прислівники і займенники;
- визначати головні і другорядні члени речення, однорідні члени речення і узагальнюючі слова при них, зв'язки сурядності і підрядності, вставні і вставлені конструкції, уточнюючі члени речення, пряму і непряму мову, відповідно до цього правильно вживати розділові знаки.

II. ЗМІСТ ПРОГРАМИ ІНДИВІДУАЛЬНОЇ УСНОЇ СПІВБЕСІДИ

1. ФОНЕТИКА. ОРФОГРАФІЯ

1.1. Велика літера у власних назвах

Написання імен, по батькові, прізвищ, псевдонімів, прізвицьк. Складні прізвища, псевдоніми та імена, що пишуться через дефіс. Написання власних назв іншомовного походження. Написання індивідуальних назв: міфологічних істот і божеств, дійових осіб у літературних творах. Назви найвищих державних та міжнародних посад, міністерств, управлінь, установ і організацій. Агрономічні, астрономічні, історичні, літературні, географічні й топографічні назви.

1.2. Вживання м'якого знака. Вживання апострофа

Вживання м'якого знака після м'яких **д, з, с, дз, ц, л, н** у кінці слова та складу, після м'яких приголосних у середині складу перед **о**. У суфіксах іменників, прикметників та прислівників (**-зький, -ський, -цький; -зько, -сько, -цько; -зькому, -ському, -цькому; -зькість, -ськість, -цькість; -зьки, -ськи, -цьки**). Суфікси **-еньк-, -оньк-, -есеньк -, -ісіньк -, -юсіньк;** **ь** у родовому відмінку множини іменників жіночого роду м'якої групи і

відмінків середнього роду на **-нн (я), -ц (е)** II відміни у дієслівних формах дійсного та наказового способу. Вживання апострофа на позначення роздільної вимови після твердих приголосних перед я, ю, є, ї (у корені та після префіксів). Апостроф у словах іншомовного походження.

1.3. Ненаголошені голосні [e], [и], [o]

Написання **е, и, о** у ненаголошених складах за умови добору перевірного слова із наголосом на е, и, о. **А** замість **о** перед складами з постійно наголошеним **а(я)**. **О** у суфіксах. Правопис **е** у суфіксах і повноголоссях. **И** чи **і** у групах звуків (**-ри-, -ли-; -рі-, -лі-**).

1.4. Чергування приголосних при словозміні й словотворенні

Зміни приголосних у непрямих відмінках іменників, а також при утворенні нових слів. Групи чергувань **г - з - ж, к - ц - ч, х - с - ш**. Зміни приголосних при пом'якшенні. Основні позиції чергувань.

1.5. Спрощення в групах приголосних. Подвоєння, подовження приголосних

Випадні **д і т** у групах **-ждн-, -здн-, -стн-, -стл-**. Випадний **к** у групах **-зкн-, -скн-** при творенні дієслів з суфіксом **-ну-**. Випадний **л** у групі приголосних **-слн-**.

Збіг приголосних. Подвоєння **н** перед суфіксом **-ість-**. Буквосполучення **нн** у прикметникових суфіксах. Подовження приголосних **д, т, з, с, л, н, ж, ш, ц, ч** перед **я, ю, є, ї**.

1.6. Написання префіксів -роз-, -без-, -через-, -з- (-зі-)

Перехід **з-** у **с** перед глухими приголосними, **з-** у **зі-** з метою уникнення збігу приголосних. **З** у префіксах **-роз-, -без-, -через-**.

1.7. Правила переносу слів

Сполучення **-дж-, -дз-** при переносі. Апостроф і м'який знак при переносі. Склади з однієї літери. Перенос складних слів, аббревіатур, прізвищ з ініціалами, умовних скорочень. Розділові знаки при переносі.

1.8. Правопис слів іншомовного походження

Передача голосних і приголосних звуків у словах іншомовного походження. Подвоєні й неподвоєні приголосні. Групи приголосних з голосними. Вживання апострофа і м'якого знака в словах іншомовного походження. Дифтонги і кінцеві групи приголосних. Відмінювання слів іншомовного походження.

1.9. Написання складних і складноскорочених слів

Загальні правила правопису складних слів. Сполучні голосні. Написання разом, окремо або через дефіс складних іменників, прикметників, числівників, займенників, прислівників. Прикладка. Складні прийменники, сполучники, частки. Правопис складноскорочених слів.

2. ЛЕКСИКОЛОГІЯ. ФРАЗЕОЛОГІЯ

Лексикологія як учення про слово. Ознаки слова як мовної одиниці. Лексичне значення слова. Багатозначні й однозначні слова. Пряме та переносне значення слова. Омоніми. Синоніми. Антоніми. Лексика української мови за походженням. Власне українська лексика. Лексичні запозичення з інших мов. Загальноживані слова. Професійна, діалектна, розмовна лексика. Терміни. Лексика української мови з погляду активного й пасивного вживання. Застарілі й нові слова (неологізми). Нейтральна й емоційно забарвлена лексика. Поняття про стійкі сполуки слів і вирази. Фразеологізми. Приказки, прислів'я, афоризми.

3. БУДОВА СЛОВА. СЛОВОТВІР

Будова слова. Основа слова й закінчення. Значущі частини слова: корінь, префікс, суфікс, закінчення.

Словотвір. Твірні основи при словотворенні. Основа похідна й непохідна. Основні способи словотворення в українській мові: префіксальний, префіксально-суфіксальний, суфіксальний, безсуфіксний, складання слів або основ, перехід з однієї частини мови в іншу. Основні способи творення іменників, прикметників, дієслів, прислівників. Складні слова. Способи їх творення. Сполучні голосні [o], [e] у складних словах.

4. МОРФОЛОГІЯ

4.1. Іменник

Морфологія як розділ мовознавчої науки про частини мови. Іменник як частина мови: значення, морфологічні ознаки, синтаксична роль. Іменники власні та загальні, істоти й неістоти. Рід іменників: чоловічий, жіночий, середній. Іменники спільного роду. Число іменників. Іменники, що вживаються в обох числових формах. Іменники, що мають лише форму однини або лише форму множини. Відмінки іменників. Відміни іменників: I, II, III, IV. Поділ іменників I та II відміни на групи. Особливості вживання та написання відмінкових форм. Букви *-а(-я)*, *-у(-ю)* в закінченнях іменників другої відміни. Відмінювання іменників, що мають лише форму множини. Невідмінювані іменники в українській мові. Написання і відмінювання чоловічих і жіночих імен по батькові.

4.2. Прикметник

Прикметник як частина мови: значення, морфологічні ознаки, синтаксична роль. Розряди прикметників за значенням: якісні, відносні та присвійні. Явища взаємопереходу прикметників з одного розряду в інший. Якісні прикметники. Ступені порівняння якісних прикметників: вищий і найвищий, способи їх творення (проста й складена форми). Зміни

приголосних при творенні ступенів порівняння прикметників. Особливості відмінювання прикметників (тверда й м'яка групи).

4.3. Числівник

Числівник як частина мови: значення, морфологічні ознаки, синтаксична роль. Розряди числівників за значенням: кількісні (на позначення цілих чисел), дробові, збірні й порядкові. Групи числівників за будовою: прості й складені. Типи відмінювання кількісних числівників:

- 1) *один, одна;*
- 2) *два, три, чотири;*
- 3) *від п'яти до двадцяти, тридцять, п'ятдесят ... вісімдесят;*
- 4) *сорок, дев'яносто, сто;*
- 5) *двісті – дев'ятсот;*
- 6) *нуль, тисяча, мільйон, мільярд;*
- 7) *збірні;*
- 8) *дробові.*

Порядкові числівники, особливості їх відмінювання.

4.4. Займенник

Займенник як частина мови: значення, морфологічні ознаки, синтаксична роль. Співвіднесеність займенників з іменниками, прикметниками й числівниками. Розряди займенників за значенням: особові, зворотні, присвійні, вказівні, означальні, питальні, відносні, неозначені, заперечні. Особливості їх відмінювання. Творення й правопис неозначених і заперечних займенників.

4.5. Дієслово

Дієслово як частина мови: значення, морфологічні ознаки, синтаксична роль. Форми дієслова: дієвідмінювані, відмінювані (дієприкметник) і незмінні (інфінітив, дієприслівник, форми на -но, -то). Безособові дієслова. Види дієслів: доконаний і недоконаний. Творення видових форм. Часи дієслова: минулий, теперішній, майбутній. Способи дієслова: дійсний, умовний, наказовий. Творення форм умовного та

наказового способів дієслів. Словозміна дієслів I та II дієвідміни. Особові та числові форми дієслів (теперішнього та майбутнього часу й наказового способу). Родові та числові форми дієслів (минулого часу й умовного способу). Чергування приголосних в особових формах дієслів теперішнього та майбутнього часу.

Дієприкметник як особлива форма дієслова: значення, морфологічні ознаки, синтаксична роль. Активні та пасивні дієприкметники. Творення активних і пасивних дієприкметників теперішнього й минулого часу. Відмінювання дієприкметників. Дієприкметниковий зворот. Безособові форми на *-но*, *-то*.

Дієприслівник як особлива форма дієслова: значення, морфологічні ознаки, синтаксична роль. Дієприслівники доконаного й недоконаного виду, їх творення. Дієприслівниковий зворот.

4.6. Прислівник

Прислівник як частина мови: значення, морфологічні ознаки, синтаксична роль. Розряди прислівників за значенням. Ступені порівняння прислівників: вищий і найвищий. Зміни приголосних при творенні прислівників вищого та найвищого ступенів. Правопис прислівників на *-о*, *-е*, утворених від прикметників і дієприкметників. Написання прислівників разом і через дефіс.

4.7. Службові частини мови

Прийменник як службова частина мови. Групи прийменників за походженням: непохідні (первинні) й похідні (вторинні, утворені від інших слів). Групи прийменників за будовою: прості, складні й складені. Зв'язок прийменника з непрямыми відмінками іменника.

Сполучник як службова частина мови. Групи сполучників за значенням і синтаксичною роллю: сурядні (єднальні, протиставні, розділові) й підрядні (часові, причинові, умовні, способу дії, мети, допустові, порівняльні, з'ясувальні, наслідкові). Групи сполучників за

вживанням (одиночні, парні, повторювані) та за будовою (прості, складні, складені).

Частка як службова частина мови. Групи часток за значенням і вживанням: формотворчі, словотворчі, модальні.

4.8. Вигук

Вигук як частина мови. Групи вигуків за походженням: непохідні й похідні. Значення вигуків. Звуконаслідувальні слова.

5. СИНТАКСИС І ПУНКТУАЦІЯ

5.1. Словосполучення.

Завдання синтаксису. Словосполучення й речення як основні одиниці синтаксису. Підрядний і сурядний зв'язок між словами й частинами складного речення. Головне й залежне слово в словосполученні. Типи словосполучень за морфологічним вираженням головного слова. Словосполучення непоширені й поширені.

5.2. Речення

Речення як основна синтаксична одиниця. Граматична основа речення. Порядок слів у реченні. Види речень в сучасній українській мові: за метою висловлювання (розповідні, питальні й спонукальні); за емоційним забарвленням (окличні й неокличні); за будовою (прості й складні); за складом граматичної основи (двоскладні й односкладні); за наявністю чи відсутністю другорядних членів (непоширені й поширені); за наявністю необхідних членів речення (повні й неповні); за наявністю чи відсутністю засобів ускладнення (однорідних членів речення, вставних слів, словосполучень, речень, відокремлених членів речення, звертання).

5.2.1. Просте двоскладне речення

Підмет і присудок як головні члени двоскладного речення. Особливості узгодження присудка з підметом. Способи вираження підмета. Типи присудків: простий і складений (іменний і дієслівний). Способи їх вираження.

5.2.2. Другорядні члени речення у двоскладному й односкладному реченні

Означення узгоджене й неузгоджене. Прикладка як різновид означення. Додаток. Типи обставин за значенням. Способи вираження означень, додатків, обставин. Порівняльний зворот. Функції порівняльного звороту в реченні (обставина способу дії, присудок).

5.2.3. Односкладні речення

Граматична основа односкладного речення. Типи односкладних речень за способом вираження та значенням головного члена: односкладні речення з головним членом у формі присудка (означено-особові, неозначено-особові, узагальнено-особові, безособові) та односкладні речення з головним членом у формі підмета (називні). Способи вираження головних членів односкладних речень. Розділові знаки в односкладному реченні.

5.2.4. Речення з однорідними членами

Узагальнюючі слова в реченнях з однорідними членами. Речення зі звертаннями. Звертання непоширені й поширені. Речення зі вставними словами, словосполученнями, реченнями, їх значення. Речення з відокремленими членами. Відокремлені означення, прикладки – непоширені й поширені. Відокремлені додатки, обставини. Відокремлені уточнюючі члени речення. Розділові знаки.

5.2.5. Складне речення

Ознаки складного речення. Засоби зв'язку простих речень у складному:

- 1) інтонація й сполучники або сполучні слова;
- 2) інтонація.

Типи складних речень за способом зв'язку їх частин: сполучникові й безсполучникові. Сурядний і підрядний зв'язок між частинами складного речення.

5.2.3.1. Складносурядне речення

Єднальні, протиставні та розділові сполучники в складносурядному реченні. Сміслові зв'язки між частинами складносурядного речення.

5.2.3.2. Складнопідрядне речення

Складнопідрядне речення, його будова. Головне й підрядне речення. Підрядні сполучники й сполучні слова як засоби зв'язку у складнопідрядному реченні. Основні види підрядних речень: означальні, з'ясувальні, обставинні (місця, часу, способу дії та ступеня, порівняльні, причини, наслідкові, мети, умовні, допустові). Складнопідрядні речення з кількома підрядними, їх типи за характером зв'язку між частинами:

- 1) складнопідрядні речення з послідовною підрядністю;
- 2) складнопідрядні речення з однорідною підрядністю;
- 3) складнопідрядні речення з неоднорідною підрядністю.

5.2.3.3. Безсполучникове складне речення

Типи безсполучникових складних речень за характером смислових відношень між складовими частинами-реченнями:

- 1) з однорідними частинами-реченнями (рівноправними);
- 2) з неоднорідними частинами (пояснюваною і пояснювальною).

Розділові знаки в безсполучниковому складному реченні.

5.2.3.4. Складні речення з різними видами сполучникового й безсполучникового зв'язку

Складні речення з різними видами сполучникового й безсполучникового зв'язку.

5.3. Способи відтворення чужого мовлення

Пряма й непряма мова. Речення з прямою мовою. Слова автора. Заміна прямої мови непрямою. Цитата як різновид прямої мови. Діалог.

6. СТИЛІСТИКА

Стилї мовлення (розмовний, науковий, художній, офіційно-діловий, публіцистичний), їх основні ознаки, функції.

7. ОРФОЕПІЯ

Відображення вимови голосних звуків (наголошених і ненаголошених) через фонетичну транскрипцію. Відображення вимови приголосних звуків:

- 1) [дж], [дз], [дз'];
- 2) [й];
- 3) [ж], [ч], [ш], [дж];
- 4) груп приголосних (уподібнення, спрощення);
- 5) м'яких приголосних;
- 6) подовжених приголосних.

Вимова слів з апострофом.

8. РОЗВИТОК МОВЛЕННЯ

Загальне уявлення про спілкування й мовлення; види мовленнєвої діяльності; адресант і адресат мовлення; монологічне й діалогічне мовлення; усне й писемне мовлення; основні правила спілкування. Тема й основна думка висловлювання. Вимоги до мовлення (змістовність, логічна послідовність, багатство, точність, виразність, доречність, правильність). Текст, поділ тексту на абзаци, мікротеми. Мовні засоби зв'язку речень у тексті. Типи мовлення (розповідь, опис, роздум). Структура тексту типу розповіді, опису, роздуму.

Питання для усної індивідуальної співбесіди з української мови

1. Фонетика. Предмет і значення фонетики. Аспекти вивчення мовних звуків. Класифікація голосних звуків. Позиційні чергування голосних звуків.
2. Приголосні звуки, їх класифікація. Чергування приголосних звуків.
3. Наголос та складоподіл, їх види.
4. Орфоепія. Вимова голосних і приголосних звуків.
5. Вимова звукосполучень приголосних. Деякі особливості вимови слів іншомовного походження.
6. Графіка й орфографія. Звуки і букви. Співвідношення між буквами і звуками української мови.
7. Основні принципи і правила правопису.
8. Лексикологія. Слово як одиниця мови, його значення і поняття. Пряме й переносне значення слова.
9. Типи переносного значення слова. 8.Формування української лексики. Активна і пасивна лексика. Склад української лексики з стилістичного погляду.
10. Фразеологія. Основні типологічні ознаки фразеологізмів. Джерела фразеології.
11. Лексикографія. З історії української лексикографії. Основні типи словників.
12. Морфологічна будова слів. Слово і морфема. Типи морфем.
13. Словотвір як лінгвістична дисципліна
14. Поняття про твірну основу, словотворчі й формотворчі афікси.
15. Основні способи творення слів у сучасній українській літературній мові.
16. Граматика української мови як учення про граматичну структуру слова в українській мові.
17. Морфологія і синтаксис як розділи граматики.

18. Основні граматичні поняття: граматичне значення, граматична форма, граматична категорія.
19. Граматична категорія. Система граматичних категорій в українській мові.
20. Українська морфологія як граматичне вчення про частини мови в українській мові, про властиві їй граматичні категорії, граматичні значення і словоформи.
21. Частини мови і принципи їх виділення в українській мові.
22. Повнозначні (самостійні) і не повнозначні (службові) частини мови. Вигуки.
23. Іменник. Семантичні та морфологічні ознаки, синтаксична роль. Граматичні категорії іменника. Способи творення іменників.
24. Прикметник. Значення прикметників. Морфологічні ознаки і синтаксична роль прикметників.
25. Лексико-граматичні групи прикметників. Короткі й повні прикметники. Стягнені та нестягнені форми повних прикметників. Ступені порівняння якісних прикметників, їх значення й утворення. Відмінювання прикметників твердої і м'якої груп.
26. Числівник. Значення числівників. Їх граматичні ознаки. Семантичні та морфологічні групи кількісних числівників. Прості, складні та складені числівники. Відмінювання і особливості вживання різних груп числівників.
27. Займенник. Значення займенників. Групи займенників за значенням. Відмінювання особових і зворотного займенників.
28. Дієслово. Значення дієслів. Дієвідмінювання (відмінювані та незмінювані форми дієслова). Місце неозначеної форми (інфінітива) в системі дієслівних форм. Категорія виду дієслова. Категорія стану. Перехідні і неперехідні дієслова. Безособові дієслова. Категорія особи. Категорія часу дієслова.
29. Дієприкметник. Активні та пасивні дієприкметники.

30. Дієприслівник як форма дієслова. Дієслівні й прислівникові ознаки дієприслівника.
31. Значення дієприслівників доконаного і недоконаного виду.
32. Прислівник. Значення прислівників.
33. Морфологічні ознаки, синтаксична роль прислівників.
34. Прийменники як службові слова Синтаксичні функції прийменників.
35. Сполучники як службові слова. Синтаксичні функції сполучників.
36. Частки як службові слова. Групи часток за значенням. Функції часток.
37. Вигуки як слова, що виражають емоції та волевиявлення; роль їх у реченні. Групи вигуків за значенням, їх уживання.
38. Словосполучення. Його ознаки.
39. Речення як основна синтаксична одиниця мови і мовлення. Типи речень за метою висловлювання. Інтонаційні, змістові й структурні особливості речень кожного типу.
40. Двоскладне просте речення. Підмет і присудок як головні члени двоскладного простого речення.
41. Односкладне речення. Характер головного члена в них. Структурно-семантичні типи односкладних речень.
42. Прості поширені й непоширені двоскладні та односкладні речення.
43. Другорядні члени речення в двоскладному й односкладному реченні.
44. Повне і неповне речення. Типи неповних речень.
45. Порядок слів у реченні, його стилістична роль і значення в українській мові.
46. Речення з однорідними членами. Способи вираження однорідності.
47. Узагальнюючі слова в реченнях.
48. Речення з відокремленими другорядними членами.
49. Звертання, його значення і способи вираження.
50. Вставні слова і словосполучення, їх зв'язок з членами речення і місце в реченні.

51. Складне речення як синтаксична одиниця. Структурна відмінність складного речення від простого. Засоби зв'язку частин складного речення.
52. Складносурядні речення.
53. Складнопідрядні речення з одним підрядним. Головна і підрядна частини. Різновиди складнопідрядних речень.
54. Складнопідрядні речення з кількома підрядними частинами.
55. Складні речення зі сполучниковим і безсполучниковим зв'язками.
56. Засоби передачі чужого мовлення.
57. Пряма, непряма і невласне пряма мова.
58. Основи сучасної української пунктуації.
59. Система розділових знаків.
60. Огляд уживання розділових знаків у простому і складному реченнях.

ІІІ. ПРАВИЛА ПРОВЕДЕННЯ ІНДИВІДУАЛЬНОЇ УСНОЇ СПІВБЕСІДИ

Вступне випробовування з української мови проводиться у формі індивідуальної усної співбесіди, мета якої – оцінювання рівня навчальних досягнень осіб, що вступають до ВСП «Рівненський економіко-технологічний фаховий коледж Національного університету водного господарства та природокористування».

Програму курсу «Українська мова» для вступу до ВСП «Рівненський економіко-технологічний фаховий коледж Національного університету водного господарства та природокористування» розроблено з урахуванням чинної програми, укладеної відповідно до Державного стандарту базової і повної загальної середньої освіти (Постанова Кабінету Міністрів України від 23.11.2011 р. № 1392), концепції «Нова українська школа», освітньої програми з української мови для 10-11 класів загальноосвітніх навчальних закладів рівня стандарту (2017, керівник авторського колективу Голуб Н.Б.).

Метою співбесіди є визначення здатності абітурієнта виконувати освітньо-професійну програму підготовки, зокрема:

Визнати єдині вимоги до співбесіди з сучасної української літературної мови для абітурієнтів; перевірити теоретичні знання з найважливіших тем інших лінгвістичних курсів; допомогти абітурієнтам на заключному етапі навчання зосередити увагу на систематизації й повторенні найважливішого з опрацьованого матеріалу.

Співбесіда передбачає виконання певних завдань, під час яких необхідно визначити: рівень базової підготовки вступників (знання теоретичного матеріалу з української мови, вміння розмежовувати частини мови, члени речення, визначати відмінності у вияві спільних граматичних категорій у різних частинах мови; особливості словозміни частин мови; аналізувати структуру речень); ступінь готовності до майбутнього

навчання; практичні навички синтаксичного, лексичного, фонетичного, морфологічного розбору.

Співбесіда з української мови складається з таких частин: теоретичні знання з основ українського мовознавства; виконання практичних завдань (за потреби).

До програми внесено найважливіші теми з таких розділів сучасної української мови: фонетики, орфоєпії, орфографії, графіки, лексикології, лексикографії, фразеології, морфеміки, словотвору, морфології, синтаксису, пунктуації. З названих розділів подано питання, які сприяють свідомому і глибокому засвоєнню основного курсу – курсу сучасної української мови. До програми подано список рекомендованої літератури.

Отже, подана програма складена з урахуванням тих вимог, які повинні бути поставлені абітурієнту на співбесіді аби виявити наскільки різнобічними і глибокими є його знання з усіх розділів української мови.

**IV. КРИТЕРІЇ ОЦІНЮВАННЯ ВІДПОВІДЕЙ АБИТУРІЄНТІВ НА
ОСНОВІ БЗСО ПІД ЧАС СПІВБЕСІДИ ІЗ ЗАГАЛЬНООСВІТНЬОГО
ПРЕДМЕТУ «УКРАЇНСЬКА МОВА»**

Результат співбесіди	Оцінка за 12-бальною шкалою	Оцінка за 200-бальною шкалою	Критерії оцінювання
НЕ СКЛАВ	1,0	100	Вступник може розрізняти об'єкт вивчення і відтворити деякі його елементи; мало усвідомлює мету навчально-пізнавальної діяльності, будує лише окремі, не пов'язані між собою речення; лексика висловлювання дуже бідна.
	1,1-2,0	100	Вступник фрагментарно відтворює незначну частину навчального матеріалу; має нечіткі уявлення про об'єкт вивчення; виявляє здатність елементарно викласти думку; може усно відтворити кілька термінів, явищ без зв'язку між ними; будує лише окремі фрагменти висловлювання; лексика і граматична будова мовлення бідна й одноманітна.
	2,1-3,0	101-110	Вступник відтворює менш як половину навчального матеріалу; може дати відповідь із кількох простих речень; здатен усно відтворити окремі положення завдання; не має сформованих практичних умінь та навичок; висловлювання не є завершеним текстом, хибує на непослідовність викладу, пропуск фрагментів, важливих для розуміння думки; лексика і граматична будова збіднені.
	3,1-3,9	111-119	Вступник має недостатній рівень знань; знає близько половини навчального матеріалу, здатний відтворити його відповідно до тексту підручника, повторити за зразком певну операцію, дію; описує явища, процеси без пояснень причин, слабо орієнтується в поняттях; висловлювання характеризується неповнотою і поверховістю в розкритті теми, порушенням послідовності викладу; не розрізняється основна та другорядна інформація; добір слів не завжди вдалий.
СКЛАВ	4,0	120	Вступник знає більш як половину навчального матеріалу; розуміє основний навчальний матеріал; здатний з помилками й неточностями дати визначення понять, сформулювати правило, відтворити його з помилками та неточностями; формулює поняття, наводить приклади; підтверджує висловлене судження прикладами; питання значною мірою розкриті, але трапляються недоліки за низкою показників; поверхово розкрито питання, бракує єдності стилю та ін.
	4,1-5,0	121-130	
	5,1-6,0	131-140	Вступник виявляє знання і розуміння основних положень навчального матеріалу, може поверхово аналізувати події, процеси, явища і робити певні висновки; відповідь його правильна, але недостатньо осмислена; самостійно відтворює більшу частину навчального матеріалу; відповідає за планом, висловлює власну думку щодо теми, вміє застосовувати знання на практиці; виклад загалом зв'язний, питання в цілому розкрито, але помітний репродуктивний характер, відсутня самостійність суджень, їх аргументованість, добір слів не завжди вдалий тощо.

Результат співбесіди	Оцінка за 12-бальною шкалою	Оцінка за 200-бальною шкалою	Критерії оцінювання
СКЛАВ	6,1-7,0	141-150	Вступник правильно і логічно відтворює навчальний матеріал; самостійно створює достатньо повний, зв'язний, з елементами самостійних суджень текст; розуміє основоположні теорії і факти, установлює причинно-наслідкові зв'язки між ними; уміє наводити окремі власні приклади на підтвердження певних думок; вдало добирає лексичні засоби але у відповіді є недоліки, наприклад: відхилення від теми, порушення послідовності її викладу; основна думка не аргументується, правила не завжди підтверджуються прикладами тощо.
	7,1-8,0	151-160	Знання вступника є достатньо повними, він вільно застосовує вивчений матеріал у стандартних ситуаціях, уміє аналізувати, установлювати найсуттєвіші зв'язки і залежності між мовними явищами, фактами, робити висновки; вдало добирає лексичні засоби; відповідь його повна, логічна, обґрунтована, але з деякими неточностями.
	8,1-9,0	161-170	Вступник вільно володіє вивченим матеріалом, застосовує знання в дещо змінених ситуаціях, уміє аналізувати і систематизувати інформацію, використовує загальновідомі докази у власній аргументації; висловлює стандартну аргументацію при оцінці дій, процесів, явищ; чітко тлумачить поняття; вдало добирає лексичні засоби. Відповідь повна, правильна, логічна, обґрунтована, хоча їй і бракує власних суджень.
	9,1-10,0	171-180	Вступник володіє глибокими й міцними знаннями, робить аргументовані висновки; критично оцінює окремі нові мовні факти, явища, ідеї, наводить доречні приклади. Мова відзначається багатством словника, граматичною правильністю, додержанням стильової єдності і виразності.
	10,1-11	181-190	Вступник володіє узагальненими знаннями з предмета, аргументовано використовує їх; уміє застосувати вивчений матеріал для власних аргументованих суджень у практичній діяльності. Відповідь у цілому відзначається багатством словника, точністю слововживання, стилістичною єдністю, граматичною різноманітністю.
	11,1-12,0	191-200	Вступник має системні, дієві знання, користується широким арсеналом засобів доказів своєї думки; вирішує складні проблемні завдання; схильний до системно-наукового аналізу явищ; відповідь повна, глибока, аргументована, вступник уміє застосовувати знання творчо. Відповідь відзначається багатством слововживання, граматичною правильністю.

**Відповідність 12-бальної оцінки навчальних досягнень абітурієнтів
на основі БЗСО оцінюванню за 200-бальною шкалою**

Оцінка за 12-бальною шкалою	Оцінка за 200-бальною шкалою	Оцінка за 12-бальною шкалою	Оцінка за 200-бальною шкалою	Оцінка за 12-бальною шкалою	Оцінка за 200-бальною шкалою
1	100				
1,1	100	5,1	131	9,1	171
1,2	100	5,2	132	9,2	172
1,3	100	5,3	133	9,3	173
1,4	100	5,4	134	9,4	174
1,5	100	5,5	135	9,5	175
1,6	100	5,6	136	9,6	176
1,7	100	5,7	137	9,7	177
1,8	100	5,8	138	9,8	178
1,9	100	5,9	139	9,9	179
2	100	6	140	10	180
2,1	101	6,1	141	10,1	181
2,2	102	6,2	142	10,2	182
2,3	103	6,3	143	10,3	183
2,4	104	6,4	144	10,4	184
2,5	105	6,5	145	10,5	185
2,6	106	6,6	146	10,6	186
2,7	107	6,7	147	10,7	187
2,8	108	6,8	148	10,8	188
2,9	109	6,9	149	10,9	189
3	110	7	150	11	190
3,1	111	7,1	151	11,1	191
3,2	112	7,2	152	11,2	192
3,3	113	7,3	153	11,3	193
3,4	114	7,4	154	11,4	194
3,5	115	7,5	155	11,5	195
3,6	116	7,6	156	11,6	196
3,7	117	7,7	157	11,7	197
3,8	118	7,8	158	11,8	198
3,9	119	7,9	159	11,9	199
4	120	8	160	12	200
4,1	121	8,1	161		
4,2	122	8,2	162		
4,3	123	8,3	163		
4,4	124	8,4	164		
4,5	125	8,5	165		
4,6	126	8,6	166		
4,7	127	8,7	167		
4,8	128	8,8	168		
4,9	129	8,9	169		
5	130	9	170		

V. НАВЧАЛЬНО-МЕТОДИЧНА ЛІТЕРАТУРА

Основна:

1. Юшук І.П. Українська мова. Практикум з правопису української мови. – К.: Освіта, 2007
2. Заболотний О.В., Заболотний В.В. Українська мова: Підручник для 10 класу. Рівень стандарту. – К: «Генеза», 2010.
3. Заболотний О. В., Заболотний В.В. українська мова: Підручник для 11 класу. Рівень стандарту. –К: «Генеза» 2012
4. Плющ М.Я. Українська мова: Підручник для 10 класу. – К: Освіта, 2010.
5. Глазова О.П. Українська мова: Підручник для 10 класу. – К: Зодіак, 2010.
6. Авраменко О.М. Українська мова та література: Довідник. Завдання у тестовій формі. –К: Грамота, 2011, 2012, 2013.

Додаткова:

1. Ладоня В.О Українська мова. Посібник для підготовки молодших спеціалістів вищих навчальних закладів. –К.:Вища школа, 2001.
2. Зубков М. Українська мова. Універсальний довідник.-Харків:ВД «ШКОЛА», 2009.
3. Козачук Г.О. Українська мова для абітурієнтів: навчальний посібник.-К.:Вища школа, 2007
4. Новий довідник: Українська мова. Українська література.-К.:ТОВ «КАЗКА», 2008.
5. Плющ М.Я., Гринас Н.Я Граматика Української мови в таблицях: навчальний посібник.-К.:Вища освіта.-2004.